

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.454 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is samen met haar echtgenoot (dossier nr. 28.046) het rijk binnengekomen op 26 mei 2008 en heeft zich vluchteling verklaard dezelfde dag op de luchthaven te Zaventem.
2. Op 27 mei 2008 wordt een vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken die door verzoekster wordt ondertekend en waarna het dossier doorgestuurd wordt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster wordt ondervraagd op 4 juni 2008.
3. Op 10 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 juni 2008 per drager betekend.

2. Ten gronde.

1. Verzoekster stelt dat het beroep tegen de bestreden beslissing gebaseerd is op nieuwe feiten met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en zij erkent dat haar vluchtrelaas, en enkel het relaas van de vlucht, niet met de waarheid overeenstemt. Zij stelt dat nadat haar echtgenoot, rond 30-31 maart 2008, voor een tweede keer werd aangehouden en duidelijk te verstaan had gekregen dat hij in het oog werd gehouden, zij Derekieh verlieten en vluchtten naar Damascus door gebruik te maken van een 'clandestiene taxi-chauffeur/smokkelaar', één van de zovele mensen in de streek die bereid zijn om iemand ongemerkt voor geld naar eender waar te brengen. Daar contacteerde verzoeksters echtgenoot een smokkelaar A.M. die het reisplan bedacht. Het vertrek werd voorzien voor 14 mei 2008 en A.M. die een ambtenaar was of althans verbonden was met de luchthaven bemiddelde bij het afstempelen van hun legale Syrische documenten. In Cairo werden zij opgewacht door een andere persoon die hen naar een appartement bracht in de buurt Al Faisali waar zij 10 dagen bleven. Op 20 mei 2008 bezochten zij de Al Qasr Aïn ziekenhuis in Cairo. Na dit doktersbezoek werd de noodzaak van een snel vertrek duidelijk. Bij hun vertrek uit Cairo moesten zij op een andere persoon wachten die hen langs de grenscontroles leidde en meeking tot in het vliegtuig, hun plaatsen aanwees en de originele Syrische paspoorten in ontvangst nam. Verzoekster verklaart dat dit het vluchtrelaas is en poneert dat het relaas dat zij tijdens het interview gaf, bezorgd werd door de mensensmokkelaars die vertelden dat zij onmiddellijk teruggestuurd zouden worden naar Egypte indien zij de waarheid zouden vertellen. Om deze reden mochten zij slechts na een vijf à zestal uren na aankomst op de luchthaven naar de grenscontrole gaan, teneinde zich te verzekeren dat het vliegtuig weg was. Het vluchtverhaal, namelijk dat zij via Turkije kwamen, werd bedacht door de mensensmokkelaars en verzoekster, in spanning door haar vlucht en geconfronteerd met de omstandigheden in het centrum 127 was niet geneigd de autoriteiten te vertrouwen.
2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een kandidaat-vluchteling verwacht wordt dat hij zijn volledige medewerking verleent bij het onderzoek naar de asielaanvraag, wat onder andere inhoudt dat hij de waarheid moet vertellen en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden. In casu wordt vastgesteld dat verzoekster met betrekking tot haar reisweg tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en zoals verzoekster thans in het verzoekschrift toegeeft. Noch de spanning veroorzaakt door de vlucht, noch de omstandigheden in het centrum waardoor zij niet geneigd is de autoriteiten te vertrouwen kunnen deze flagrante leugens vergoelijken. Het relaas dat verzoekster thans opdist over haar vluchtroute biedt overigens evenmin een antwoord op de vraag wanneer verzoekster Syrië verliet, vermits ook nu geen enkel reisdocument wordt voorgelegd. Verzoekster toont met de blote bewering dat een smokkelaar bemiddelde bij het afstempelen van de paspoorten in Syrië ook niet aan dat zij haar land van herkomst op "illegale" wijze zou hebben verlaten. Vermits verzoekster en haar echtgenoot geen enkele vrees voor vervolging dienen te koesteren voor de Egyptische autoriteiten is het de Raad niet duidelijk waarom zij een mensensmokkelaar nodig hadden die hen door de paspoortcontroles en de grenscontroles zou hebben geleid. Ook dit onderdeel van het relaas is ongeloofwaardig en de Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar paspoort heeft afgegeven aan een mensensmokkelaar. Overigens wijst de Raad er op dat verzoekster nergens verklaart dat zij in Cairo gedwongen werd haar documenten af te geven aan de mensensmokkelaar vermits zij in haar

verzoekschrift stelt dat “hij hun plaatsen aanwees en vervolgens hun originele Syrische paspoorten in ontvangst nam”.

3. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het feit dat verzoeksters vluchtroute binnen Syrië weinig geloofwaardig is omdat ze vaag blijft over de exacte datum waarop zij en haar echtgenoot uit Derekieh vertrokken, het bevreemdend is dat zij van Damascus naar hun huis in Derekieh terugreisden om paspoorten en kleren op te halen wat afbreuk doet aan de ernst van hun vrees voor de Syrische autoriteiten en omdat zij voor hun verplaatsingen binnen Syrië gebruik maakten van bussen waarbij een identiteitscontrole zeer wel mogelijk is. Waar verzoekster thans stelt dat haar echtgenoot rond 30 à 31 maart 2008 voor een tweede keer werd aangehouden en bij zijn vrijlating besliste om zo snel mogelijk Derekieh te verlaten en zij in clandestiniteit vluchtten door gebruik te maken van een ‘clandestiene taxi-chauffeur/smokkelaar’ is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niets wijzigen aan de vaststelling dat verzoekster vaag blijft over de exacte datum waarop zij Derekieh verlieten, stelt hij verder vast dat ook hier verzoekster haar relaas met betrekking tot de wijze waarop zij Derekieh verlieten wijzigt in vergelijking met haar verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal en merkt hij op dat verzoekster geen plausibele verklaring geeft waarom zij het risico namen om terug te keren naar Derekieh om hun paspoorten en kleren op te halen. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeksters relaas met betrekking tot haar vluchtroute in Syrië ongeloofwaardig is.
4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel

1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Toronto, Butterworths, 1991, blz. 72).

5. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vrees voor vervolging volledig steunt op de vluchtmotieven van haar echtgenoot. Ter ondersteuning van de beweerde vervolgingsfeiten voegt verzoekster twee kopieën van documenten toe aan het verzoekschrift. Deze documenten zijn opgesteld in de Arabische taal en ingediend zonder een voor eensluidend verklaarde vertaling in de proceduretaal. Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden de stukken niet in overweging genomen bij gebrek aan eensluidende vertaling in de proceduretaal. Verzoeksters argument ter zitting, met name dat er niet voldoende tijd was voor een vertaling, wordt niet aangenomen vermits de stukken bij het verzoekschrift werden gevoegd op 25 juni 2008. Bovendien zijn beide documenten kopieën die geen enkele garantie bieden op het vlak van de authenticiteit zodat ook om deze reden geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde stukken. Uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt, voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan de aanhoudingen, dat hij twee keer werd aangehouden voor een viertal uur, dat hij niet politiek actief was en voorheen nooit problemen kende met de Syrische veiligheidsdiensten en/of de politiediensten. Zo verzoekster erop wijst dat de redenen waarom de Syrische autoriteiten haar echtgenoot viseren onlosmakelijk verbonden zijn met zijn Koerdische origine merkt de Raad op dat de situatie van de Koerdische gemeenschap in Syrië soms zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt doch dat in casu dient vastgesteld te worden dat verzoeksters verklaringen over de gehele lijn incoherent zijn en anderzijds zij met de blote bewering dat haar echtgenoot twee keer werd aangehouden gedurende vier uur niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Het loutere feit Koerd te zijn in Syrië met het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot een erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
6. Tot slot maakt verzoekster de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas niet aannemelijk. Bijgevolg kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er worden door verzoekster geen andere elementen aangevoerd waaruit zou moeten blijken dat zij onder de toepassing valt van voornoemd artikel 48/4.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.